

# El llenguatge

## Els crits del gos

Quatre són, pel cap baix, els crits del gos: el lladruc, el clapit o glapit, l'udol i el grinyol. El primer és el més usual, «curt, fort i explosiu» segons el Fabra. El clapit o glapit és més agut i penetrant, com el que fa quan descobreix la caça. L'udol és un crit «prolongat i planyivol», amb què sovint els gossos expressen el pressentiment d'una mort o d'una desgràcia. I el grinyol és un crit de dolor, com el que fan quan reben una bastonada o «un cop de roc llançat amb massa traça». A aquests quatre noms dels crits del gos corresponen els verbs lladrar, clapir o glapir, udolar i grinyolar.

Al costat de lladrar, però, tenim també el verb bordar, amb els seus derivats bordada i bordadissa, que indiquen l'acció, no el crit, i bordador, dit del gos que borda. Segons el Fabra bordar significa «lladrar amenaçadorament». L'existència de bordar, forma més pròpia del català, fa creure i dir a més d'un que lladrar, semblant a la forma «ladrar» del castellà, seria un barbarisme més, de què convindria prescindir. Hem tingut ocasió de sentir aquesta afirmació una colla de vegades, i sempre ens ha meravellat que els qui tan segura la sostenen no s'hagin pres abans la molestia de mirar un diccionari, tal com cal fer sempre que un s'arrisca a dir-hi la seva en aquesta matèria. Tant més, en aquest cas, que és ben coneguda la forma lladruc, que és impensable que puguem deure a la pressió del castellà.

El lladruc del gos, com els crits d'altres animals, té en la nostra llengua una onomatopeia específica, bub-bub, que hom no trobarà encara al Diccionari General, però que ja figura en una de les llistes de mots admesos recentment per la Secció Filològica de l'Institut. Notem que aquesta forma difereix considerablement de la del castellà, «gua-gua». L'udol es pot representar fàcilment per mitjà de diverses us consecutives. Desconeixem, però, l'existència de l'onomatopeia del grinyol. En frances, en les historietes dibuixades, la trobem sovint representada per «kai-kai» i, així, en l'adaptació al català d'aquestes historietes ens ha caigut tirar al dret i recórrer a solucions d'emergència. És, doncs, un problema a resoldre, tal com ho és l'adaptació al català de la profusió d'onomatopeies que s'han anat creant, en altres llengües amb la gran expansió universal dels «comics» o historietes dibuixades.